Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟΥ ANDRÉ DAVID

Η ΝΥΧΤΑ ΤΟΥ ΓΑΜΟΥ

ΠΡΟΣΩΠΑ :

ΓΚΥ, 38 ἐτῶν. ΛΩΡΑ, 24 ἐτῶν.

(Στὸ πάρκο ποὺ περιβάλλει τὸ σπίτι τους, ὁ Γκὺ καὶ ἡ Λώρα περπατοῦν ἀγκαλιασμένοι. Ἡ Λώρα φορεῖ τὸ νυφικό της φόρεμα. Εἶνε μιὰ γλυκειὰ καὶ διάφανη νύχτα, μὲ φεγγάρι).

ΓΚΥ. — Τί ὡραία ποὺ εἶσαι μ' αὐτὸ τὸ φόρεμα, Λώρα ! Εἶσαι σὰν ἕνας ἄγγελος... Θυμᾶσαι;... Τὴν πρώτη φορὰ ποὺ σὲ εἶδα στὴν ἐκκλησία φοροῦσες ἕνα φόρεμα κάτασπρο, σὰν κι' αὐτό.

ΛΩΡΑ. — Εἶνε τὸ ἴδιο ἐκεῖνο φόρεμα. Μόνο ποὺ τοῦ πρόσθεσα μερικὲς δαντέλλες καὶ οὐρά, γιὰ νὰ φαίνεται ἐπίσημο, νυφικό.

ΓΚΥ. — Ὥστε εἶνε τὸ ἴδιο;

ΛΩΡΑ. — Ναί. Θέλησα νὰ τὸ φορέσω καὶ σήμερα. Καὶ ξέρεις;... Θἄθελα νὰ μὲ θάψουν μ' αὐτό.

ΓΚΥ. — Λώρα !... Μὴ μιλᾶς γιὰ θάνατο ἀπόψε, ἀγάπη μου. Ἂς θυμηθοῦμε τὰ περασμένα. Πές μου, θυμᾶσαι τὴν ἡμέρα ποὺ σὲ εἶδα γιὰ πρώτη φορὰ στὸ ἐκκλησάκι; Σ' ἀγάπησα ἀμέσως, ἀτ' τὴν πρώτη στιγμή.

ΛΩΡΑ. — Ἐγὼ σ' ἀγαποῦσα κι' ἀπὸ πρίν. Ἀλλὰ δὲν μὲ εἶχες προσέξει. Μόνον ἐκείνη τὴν ἡμέρα στὴ λειτουργία μὲ πρόσεξες.

ΓΚΥ. — Καὶ σ' ἀγάπησα ἀμέσως. Καὶ σ' ἀγαπῶ καὶ θὰ σ' ἀγαπῶ πάντα τρελλά.

ΛΩΡΑ. — Ναί, λέγε μου, λέγε μου πὼς μ' ἀγαπᾶς. Θέλω νὰ πεθάνω ἀκούγοντας αὐτὴν τὴ λέξι ἀπὸ τὰ χείλη σου...

ΓΚΥ. — Λώρα ! Μικροῦλα μου, μὴ μιλᾶς γιὰ θάνατο ἀπόψε.

ΛΩΡΑ. — Σ' ἀγαπῶ, Γκύ !... Δὲν μπορῶ νὰ σοῦ πῶ πόσο σ' ἀγαπῶ...

ΓΚΥ. — Κι' ὅμως δὲν μ' ἄφησες ἀκόμα νὰ σὲ φιλήσω στὰ χείλη.

ΛΩΡΑ. — Κι' ὅμως σὲ λατρεύω !...

ΓΚΥ. — Θὰ μ' ἀγαπᾶς πάντα ἔτσι, Λώρα;

ΛΩΡΑ. — Μέχρι θανάτου καὶ πέρα ἀκόμα ἀπὸ τὸν θάνατο. Κι' ἐσύ, Γκύ, μ' ἀγαπᾶς τόσο, ὅσο σ' ἀγαπῶ ἐγώ;

ΓΚΥ. — Ὤ, ἀκόμα περισσότερο. Σὲ λατρεύω. Λώρα !... Σὲ λατρεύω. Ἄφησέ με νὰ φιλήσω τὰ χείλη σου. Τὰ χείλη αὐτά, ποὺ μοῦ λένε τόσο ὡραῖα, τόσο τριφερὰ λόγια...

ΛΩΡΑ. — Ὄχι, ὄχι ἀκόμα.

ΓΚΥ. — Λώρα μου, εἴμαστε πειὰ παντρεμμένοι. Δὲν εἶνε πολλὲς ὧρες ποὺ ἔγινε ὁ γάμος μας στὸ μικρὸ παρεκκλῆσι ποὺ σὲ εἶδα γιὰ πρώτη φορά...

ΛΩΡΑ. — Ναί, κι' ἔπειτα ἀπὸ τόσον κόσμο ποὺ εἴχαμε γύρω μας, μείναμε ἐπὶ τέλους μόνοι !

ΓΚΥ. — Καὶ θέλησες νἄρθουμε νὰ περιπατήσουμε ἐδῶ, στὸ ἀνθισμένο αὐτὸ πάρκο.

ΛΩΡΑ. — Εἶνε τόσο ὡραῖα ἐδῶ ! Τόσο ὡραῖα !...

ΓΚΥ. — Εἶνε ὅλα ὡραῖα γύρω, γιατὶ σ' ἀγαπῶ καὶ μ' ἀγαπᾶς.

ΛΩΡΑ. — Γκύ, εἶμαι πολὺ εὐτυχισμένη...

ΓΚΥ. — Κι' ἐγὼ εἶμαι πολὺ εὐτυχισμένος...

ΛΩΡΑ. — Εἶμαι τόσο εὐτυχισμένη, ποὺ θἄθελα νὰ πεθάνω, ναί, θἄθελα νὰ πεθάνω ἀπόψε, ἀκουμπισμένη ἐπάνω στὴν καρδιά σου... ***(Ἀκουμπάει τὸ κεφάλι της στὸ στῆθος του).***

ΓΚΥ, ***(φιλῶντας τὰ μαλλιά της).*** — Μὴ μιλᾶς γιὰ θάνατο ἀπόψε, ἀγάπη μου... Μίλησε γι' ἀγάπη, γιὰ ἔρωτα... Ὤ, Λώρα, θἄθελα νὰ ζῶ αἰώνια μέσα στὴν ἀγκαλιά σου. Μὰ σὲ νοιώθω νὰ φεύγῃς... Γιατί, Λώρα; Εἶνε τὸ βραδυνὸ ἀεράκι ποὺ σὲ κάνει νὰ τρέμῃς;

ΛΩΡΑ. — Ναί, εἶνε τὸ βραδυνὸ ἀεράκι...

ΓΚΥ. — Τότε νὰ φύγουμε ἀπὸ δῶ, Λώρα, πρέπει νὰ πᾶμε στὸ σπίτι.

ΛΩΡΑ. — Ὄχι ἀκόμα... Ὄχι ἀκόμα..

(Τυλίγεται μέσα στὸν νυφικό της πέπλο).

ΓΚΥ. — Θὰ ἔπρεπε νὰ μὴν ἔρθῃς ἐδῶ μὲ τὸ λεπτὸ αὐτὸ φόρεμα, ἀγάπη μου... Κι' ἔπειτα... Δὲν ξέρω γιατί, μὰ μοῦ φαίνεσαι ἀλλοιώτικη ἀπόψε. Λώρα.

ΛΩΡΑ. — Εἶνε ἴσως τὸ λευκὸ νυφικό μου φόρεμα, εἶνε οἱ πέπλοι, εἶνε τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ....

ΓΚΥ. — Δὲν ξέρω... Δὲν ξέρω... Μὰ φοβᾶμαι ἀπόψε, φοβᾶμαι. Εἴμαστε πολὺ εὐτυχισμένοι κι' ἡ Μοῖρα εἶνε φθονερή.

ΛΩΡΑ. — Μὴ συλλογίζεσαι τὴ Μοῖρα.

ΓΚΥ. — Δός μου τὰ χείλη σου, Λώρα... Εἶνε τώρα τόσος καιρὸς ποὺ τὰ ποθῶ. Γιατί δὲν μ' ἀφίνεις νὰ τὰ φιλήσω;

ΛΩΡΑ. — Κύτταξε τὸ φεγγάρι τί χλωμὸ ποὺ εἶνε, Γκύ !...

ΓΚΥ. — Ἐσὺ εἶσαι πιὸ χλωμὴ ἀτ' τὸ φεγγάρι, ἀγάπη μου.

ΛΩΡΑ. — Κύτταξε πῶς τρέμουν τὰ λουλούδια στὸ βραδυνὸ ἀγέρι, Γκύ...

ΓΚΥ. — Ἐσὺ τρέμεις πιὸ πολὺ ἀτ' τὰ λουλούδια, Λώρα....

ΛΩΡΑ. — Νοιώθεις τὸ γλυκὸ μυστήρκο τῆς νυχτερινῆς σκοπῆς γύρω μας, Γκύ;

ΓΚΥ. — Ἐσὺ ἀπόψε μοῦ φαίνεσαι πιὸ μυστηριώδης κι' ἀπὸ τὴ νύχτα, Λώρα μου. Τί ἔχεις ἀπόψε;

ΛΩΡΑ. — Τίποτα... Τίποτα... ***(Βήχει).***

ΓΚΥ. — Θεέ μου !... Κρύωσες καὶ βήχεις, ἀγάπη μου !...

ΛΩΡΑ. — Ὄχι, ὄχι...

ΓΚΥ. — Ναί. Πρέπει νὰ πᾶμε πειὰ στὸ σπίτι.

ΛΩΡΑ. — Δὲν ἔχω δύναμι νὰ πάω πειὰ στὸ σπίτι. Πᾶμε νὰ καθήσουμε σ' αὐτὸ τὸ παγκάκι.

ΓΚΥ. — Δὲν ἔχεις δύναμι; Τί θὲς νὰ πῆς, Λώρα;

ΛΩΡΑ, ***(ἀκουμπῶντας ἀπάνω του).*** Δὲν ξέρω... Ἔννοιωσα μιὰ κούρασι ξαφνική... ***(Βήχει).***

(Κάθονται στὸ παγκάκι).

ΓΚΥ. — Μὰ τί ἔχεις, τί ἔχεις ἀπόψε, Λώρα;

ΛΩΡΑ, ***(μὲ σβυσμένη φωνή).*** — Πεθαίνω ἀπὸ εὐτυχία, Γκύ !...

ΓΚΥ. — Λώρα, μὴ μιλᾶς γιὰ θάνατο ἀπόψε, λυπήσου με !...

ΛΩΡΑ. — Εἶνε ὡραῖος ὁ θάνατος κοντά σου, ἀγαπημένε μου.

ΓΚΥ. — Λώρα, μὴ μιλᾶς ἔτσι... Μόνο ἡ ζωὴ εἶνε ὡραία.... Μὰ τί ἔχεις ἀπόψε, ἀγάπη μου; Δὲν εἶσαι καλά... Παραμιλᾶς.

ΛΩΡΑ. — Κρυώνω, Γκύ. Σφῖξε με στὴν ἀγκαλιά σου...

(Ὁ Γκὺ τὴν ἀγκαλιάζει τρυφερά. Θέλει νὰ τὴ φιλήσῃ στὸ στόμα).

ΛΩΡΑ, ***(ἀποτραβιέται).*** — Ὄχι, ὄχι !... Μὴ μὲ φιλῆς !...

ΓΚΥ. — Λώρα !... Θεέ μου ! Τί ἔχεις ἀπόψε; Εἶσαι ἄρρωστη;

ΛΩΡΑ, ***(ἀναστενάζοντας).*** — Ἄρρωστη ἀπόψε; Μὰ ἤμουν πάντα ἄρρωστη, ἀγαπημένε μου.

ΓΚΥ. — Τί λές, Λώρα; Ἤσουν πάντα ἄρρωστη ἐσύ ;

ΛΩΡΑ. — Ναί... Ἀλλὰ σοῦ τὸ ἔκρυψα... Ὤ, συχώρεσέ με, Γκύ... Συχώρεσέ με... Σοῦ τὸ ἔκρυψα γιατὶ σ' ἀγαποῦσα πολύ...

ΓΚΥ. — Γλυκειά μου Λώρα !... Τί λόγια εἶν' αὐτὰ ποὺ λές, ἀγάπη μου; Δὲν ἔχεις τίποτα... Θυμᾶμαι πῶς μιὰ μέρα πούχες πυρετὸ κι' ἔβηχες, ὁ γιατρὸς εἶπε ὅτι δὲν εἶνε τίποτα σπουδαῖο, ὅτι εἶνε ἕνα ἁπλὸ κρυολόγημα.

ΛΩΡΑ. — Ἐγὼ παρακάλεσα τὸν γιατρὸ νὰ μιλήσῃ ἔτσι. Ἀλλὰ τοῦ ὁρκίστηκα ὅτι ποτὲ δὲν θὰ σ' ἀφήσω νὰ μὲ φιλήσῃς στὸ στόμα.

ΓΚΥ. — Παραμιλᾶς, Λώρα;

ΛΩΡΑ. — Ὄχι, ὄχι, δὲν παραμιλῶ. Τί δὲν ἔκανα γιὰ νὰ μὴ φαίνουμαι ἄρρωστη... Ἀπόψε ὅμως δὲν ἔβαλα καθόλου κοκκινάδι στὰ μάγουλα καὶ γι' αὐτὸ σοῦ χτύπησε ἡ χλωμάδα μου...

ΓΚΥ. — Γιατὶ τὰ ἔκανες ὅλ' αὐτά, Λώρα;

ΛΩΡΑ. — Γιατὶ σ' ἀγαποῦσα... Γιατὶ ἤξερα ὅτι εἶμαι μιὰ καταδικασμένη. Καὶ ἤθελα πρὶν πεθάνω νὰ γίνω δική σου, ν' ἀκουμπήσω τὸ κεφάλι μου ἀπάνω στὴν καρδιά σου, ἅπως τώρα... Ἤθελα νὰ μὲ ποθήσῃς, ἤθελα νὰ μοῦ ζητᾶς τὸ φίλημά μου, κι' ἂς μὴν μπορῶ νὰ σοῦ τὸ δώσω... Ἤθελα νὰ σταθῶ νύφη στὸ πλευρό σου... Ἤθελα νὰ πεθάνω σιμά σου, πολὺ σιμά σου, ὅπως πεθαίνω τώρα... Ναί, Γκύ, πεθαίνω !... Τὴν ὥρα ποὺ μὲ στόλιζαν νύφη ἔκαμα αἱμόπτυσι... Μὰ γρήγορα ἔβαλα τὸ μαντηλάκι μου στὰ χείλη μου γιὰ νὰ μὴν τὸ ἰδοῦν... Ἡ συγκίνησι τῆς σημερινῆς ἡμέρας, ἡ χαρά, ἡ ἀγωνία, ἡ ἀγάπη, τὸ αἷμα, ὅλα μαζὺ μὲ σκότωσαν μιὰ ὥρα ἀρχήτερα !... Ναί, ναί, πεθαίνω... Τὸ νοιώθω... Ἀλλὰ μὴν κλαῖς, Γκύ. Πεθαίνω εὐτυχισμένη... Συχώρεσέ με μόνο... Ἤθελα νὰ πεθάνω ἔτσι, ἔτσι, πολὺ σιμά σου, πολὺ σιμά σου... Τόσο ὡραῖα !... Τόσο γλυκά !... Τόσο ὀνειρεμμένα !... Ἡ ψυχή μου, Γκύ, θὰ πάῃ στὸ φεγγάρι... Στὸ φεγγάρι... Γιὰ νὰ μπορῇ νὰ σὲ βλέπῃ ἀπὸ κεῖ πάνω...

(Βήχει... Ἕνα κῦμα αἵματος βάφει τὰ χείλη της).

ΓΚΥ, ***(σφίγγοντάς την στὴν ἀγκαλιά του).*** — Ἀγάπη μου !... Ἀγάπη μου !...

(Ἡ Λώρα χαμογελάει καὶ πεθαίνει εὐτυχισμένη μέσα στὴν ἀγκαλιά του).

ΓΚΥ. — Λώρα !... Λώρα !... Μίλησέ μου... Κύτταξέ με... Λατρεία μου... Ἀλλοίμονο !... Δὲν μοῦ μιλᾶς, δὲν μὲ κυττάζεις;... Λώρα !... Ἄ, τώρα πειὰ δὲν μπορεῖς νὰ μ' ἐμποδίσῃς νὰ σὲ φιλήσω στὰ χείλη... στὰ γλυκά σου χείλη...

(Φιλεῖ ἀπελπισμένα, παράφορα, τρελλά, τὰ ματωμένα της χείλη, τὰ χείλη της ποὺ δὲν σαλεύουν πειά...).

ΛΩΡΑ.—Ἤθελα νὰ σταθῶ νύφη στὸ πλευρό σου...